

Той се засмѣ. Уплахата и куражътъ да му предложи изповѣдникъ се борѣха на нейното благо лице. Бедната! Той знаеше този изразъ. Тя си бѣ такава. Плаха, винаги мамена, винаги оставаща съ праздни ржце.

Той я гледаше презъ сълзи и смѣхъ и за да не заплаче шеговито отговори.

— Остави го! Ще ми развали доброто настроение. Нали знаешъ? Отъ като му дадохъ паритѣ...

— Но той е отличенъ човѣкъ, Яко!

— Знамъ, знамъ, Лина. Бѣла врана...

И той се усмихна. После, като имитираше гласа на свещеника:

— Какъ е, живѣете ли си? Живѣете ли си? — А като го попитахъ колко трѣбва да му платя за вѣнчалния обрѣдъ — Кой колкото обича. Богатиятъ повече, сиромаштъ — по-малко, а който нѣма — нищо! — И като че на пукъ сждбата ми го пращаше вѣчно на среща — Извинявамъ се, отче, не мога още да ви платя. — Нищо! И на другия день — пакъ. И после — пакъ. Почнахъ да бѣгамъ изъ улицитѣ само като го зърна отдалече. Помнишъ ли? И като тръгнахме за палтото — сжщо. Азъ стискамъ паритѣ за палтото въ джоба. Най-после и ти ще имашъ хубаво палто — бѣ го харесала, избрала, и... той насреща ни. Каточели нѣкой ме бухна съ дърво по гърдитѣ. И — на... ето ги, отче! — Ти остана поразена, пакъ съ праздни ржце, а той, свѣтиятъ му човѣкъ, дори не ги погледна.

Тѣ дълго мълчаха. Той едва си поемаше дъхъ Жената развълнувано го гледаше и молѣше да не приказва. Той задържа ржката ѝ въ своитѣ ржце и сжщо развълнувано каза:

— Не искахъ да ти кажа преди малко. Може би сж предрасждъци и сантиментални глупости това,